Benyó Tamás

Nyilatkozat

Addig omoljanak rám a hegyek
Borítson be sivatag homokja
Égesse húsomat a vulkánok tüze
Szakadjon rám a csillagos ég
Fecskendezzék lábamba mérgüket a kígyók
Szálljon rám a föld összes átka
Helyezzen vád alá az államügyész
Ítéljen halálra az esküdtszék
Húzza szorosra nyakamon a kötelet a hóhér
Marakodjanak szívemen a papok
Fogadjanak májamra a hitelezők
Tépjenek cafatokra a keselyűk
Emésszen el a föld gyomra
Amíg van MIÉRT.

Behunyt szemmel

Behunyom szemem,
utazom
Emlékeim peremén
egyensúlyozva
több lettem,
kevesebb

A fény utóízével a
számban süllyedek,
emelkedek
Ablaktalan sötétben
vacogom át magam
egy csendesebb talányba.

Istentelen félelem

Szűk keresztmetszeten át
tágas térre jutottál.
Megérkeztem
– mondhatnád,
de mégsem.
Hátra van még az elszámoltatás.
Ki von kérdőre sápadt napjaidért,
ki vádol,
s ki ítél,
hogy fellebbezhess,
mielőtt továbblépnél?
Szemben önmagaddal,
nincs bocsánat.

Szamszára

Egy kicsit minden éjszaka meghalok,
s mondhatom,
cseppet sem kellemes az újjászületés.

Nincs nagyobb büntetés,
mint mókuskerékre ítélni az emberi lelket,
hadd őrlődjön harminc ezüsttel a zsebében
az öröklét súlya alatt
atomi részecskévé
túl a sötéten
s a világoson